

CALEN LLOCS DE RUPTURA I DE TROBAMENT

per JEAN DE LA CROIX ROBERT,
abat de Landévennec

La pregària no és cap activitat de l'Església, no li és un deure, ni tan sols una missió. L'Església és orant o no és, és orant o no és l'Església de Jesucrist. Perquè la seva vida és la mateixa vida del Crist, el seu Senyor, és l'Amén, l'acció de gràcies pel Pare que l'ha constituïda. El Crist, en la seva humanitat de Fill únic, és el contemplatiu del Pare, l'adorador del Pare. Sempre fa allò que li plau, parla segons que el Pare li ho diu, aconsegueix les obres del Pare, ens estima com el Pare l'estima, n'és el testimoni amb una fidelitat absoluta, «resplendor de la seva glòria i expressió del seu ésser», segons els primers versets de l'epístola als Hebreus.

La missió de l'Església, igual com la del Crist, és revelar-nos el Pare; només ho pot aconseguir essent contemplativa del Pare, acció de gràcies i lloança del Pare. Si viu per amor, sota la força de l'Esperit, en la comunió amb el Crist, el seu Senyor, per a la sola glòria del Pare, «per a lloança de la seva glòria», l'Església podrà revelar el Pare. A aquestes altures el silenci de la seva contemplació és més important que qualsevol altre missatge, aquest silenci és justament la primera i l'última paraula de l'Església.

En la seva contemplació es reconeix del Pare i es retorna al Pare, pel Crist, en l'Esperit Sant. Això és el que l'Església té d'únic, d'específic. La seva diferència específica és la pregària. L'Església perdria sentit, força de significació, si renunciava a la pregària, oblidant que no és res més sinó orant.

Oposar pregària i missió, contemplació i testimoniatge, és un absurd. Si el Crist, lloança eterna del Pare, és el Salvador del món, ¿com podem pensar que la pregària s'oposa a l'acció, que la pregària desmobilitza? És tot preguntant que l'Església esdevé missionera. És per la comunió amb el Pare que entra en comunió amb el món, com el Crist.

El compromís sota totes les seves formes al servei dels alliberaments humans, la presència fraterna enmig dels altres, són accions i paraules necessàries però no suficients. Aquestes paraules no diuen prou clarament la gratuïtat del do de Déu. El Crist i l'Evangeli són essencialment do del Pare a la seva Església, do rebut en la seva contemplació acollit per ser transmès, comunicat en la seva Eucaristia.

No hi pot haver missió, ni tan sols vida cristiana, sense l'aplegament de la pregària, sense les celebracions de la Paraula de Déu o de l'Eucaristia. D'aquí ve la gran esperança per a la missió de l'Església, de les comunitats que es reuneixen per compartir la Paraula de Déu. Són nombrosos, avui, els qui cerquen comunitats d'aquestes i en tenen necessitat. Més que mai, calen llocs així de ruptura i de trobament.